

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2465/06
13.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије у Београду број 463-02-00021/06 од 5.4.2006. године, са "ББ", као заинтересованим лицем, у предмету коришћења грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије у Београду број 463-02-00021/06 од 5.4.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Општинске управе за урбанизам и стамбено-комуналне послове Општине Сремска Митровица број 463-49/05-VI од 6.12.2005. године, којим је тужиоцу утврђен престанак права коришћења на осталом грађевинском земљишту, и то на делу КП.бр. аа тужиоца, као земљишно књижног корисника, уписане у ЗКУЛ бр. вв КО ГГ, државна својина Републике Србије, ближе описане у диспозитиву првостепеног решења.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да тужени орган није до краја утврдио чињеницу да ли предметна грађевинска парцела представља изграђено остало грађевинско земљиште у смислу члана 75. Закона о планирању и изградњи, те да у конкретном случају не може бити речи о неизграђеном осталом грађевинском земљишту и да је позивање туженог на одредбе члана 87. у вези члана 84. Закона о планирању и изградњи правно неутемељено, што је тужилац истицао и током целог поступка. Наводи да је оспорено решење противно одредбама члана 80. Закона о планирању и изградњи, те да се тужиоцу, као легалном кориснику предметне грађевинске парцеле, угрожава озбиљан инвестициони захват због легализације безвредног објекта чуварске кућице коју је изградио "ВВ". Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице није дало одговор на тужбу, иако му је иста, према повратници у списима, уредно уручена 23. 07. 2007. године.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из оспореног решења и списка предмета се види да је решење донело Министарство финансија Републике Србије у Београду, а да је на месту за потпис овлашћеног службеног лица туженог органа наведено помоћник министра, чије је име и презиме означено, при чему је то лице и потписало примерак решења, који је оверен печатом туженог органа. У уводу оспореног решења тужени орган се позвао на одредбе члана 17. став 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05) и члана 215. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01). Одредбом члана 17. став 2. Закона о државној управи прописано је да органи државне управе решавају о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели они или имаоци јавних овлашћења, према закону. Одредбом члана 215. Закона о општем управном поступку је прописано да је за решавање у другом степену надлежан орган одређен законом. Према томе, из одредби закона на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења не произлази овлашћење помоћника министра који је потписао оспорено решење за потписивање истог.

Према одредби члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 ... 31/01), писмено решење, између осталог, садржи потпис службеног лица и печат органа. Одредбом члана 197. став 1. истог Закона је прописано да увод решења садржи назив органа који доноси решење и пропис о надлежности тог органа, а одредбом члана 201. став 1. тог Закона - да решење потписује службено лице које доноси решење.

Како оспорено решење није потписао министар, већ помоћник министра, за кога из одредаба прописа на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења не произлази да је овлашћен да решење донесе и потпише, суд налази да су учињене битне повреде правила поступка, које је у поновном поступку потребно отклонити. Наиме, овлашћење помоћника министра за доношење и потписивање другостепеног решења, по ставу Врховног суда Србије, мора бити означено у уводу решења, сагласно члану 197. став 1. и члану 285. став 2. Закона о општем управном поступку, јер то решење може да потпише само службено лице које је законом овлашћено да га донесе, а уколико је то овлашћење пренело на друго лице у складу са законом, број и датум тог овлашћења мора бити означен у уводу решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезујуће за тужени орган на основу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 13. 09. 2007. године, У. бр. 2465/06

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж